

Nejvyšší správní soud

Moravské náměstí 6

657 40 Brno

Datovou schránkou

V Praze dne 10. 8. 2022

MPO 85452/2022

MIPOX03YNRDC

ke sp. zn.: 14 A 101/2021

Stěžovatel: Ministerstvo průmyslu a obchodu, sídlem Na Františku 32, Praha 1

Žalobci: a) Klimatická žaloba ČR, z.s., IČ 08325146, sídlem V Šárecké údolí 281/54, Praha 6

b) [REDACTED]

c) [REDACTED]

d) [REDACTED]

e) [REDACTED]

f) Obec Svatý Jan pod Skalou, sídlem č.p. 6, Svatý Jan pod Skalou

g) [REDACTED]

[REDACTED]
zastoupení advokátem Mgr. Pavlem Černým, sídlem Údolní 567/33, Brno

Doplnění kasační stížnost stěžovatele

proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 14 A 101/2021 ze dne 15. 6. 2022

I.

Napadené výroky a důvody kasační stížnosti

1.

Stěžovatel touto kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022 a to v rozsahu bodů III., IV. a VI. výroku rozsudku, které zní takto:

III. Zásah Ministerstva životního prostředí, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva zemědělství a Ministerstva dopravy spočívající v nestanovení konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55% do roku 2030 ve srovnání s rokem 1990 je nezákonný.

IV. Žalovaným Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu průmyslu a obchodu, Ministerstvu zemědělství a Ministerstvu dopravy se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců nestanovením konkrétních mitigačních opatření vedoucích ke snížení emisí skleníkových plynů o 55% do roku 2030 ve srovnání s rokem 1990.

VI. Ministerstvo životního prostředí, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo zemědělství a Ministerstvo dopravy jsou povinny nahradit žalobcům společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 111 549,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobců, Mgr. Pavla Černého, advokáta.

2.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103, odst. 1 písm.a), b) a c) SŘS, které konkretizuje následovně.

2.1.

Stěžovatel je toho názoru, že v daném případě nebyly kumulativně splněny všechny nezbytné podmínky řízení, které jsou stanoveny v §§82 a násl. SŘS.

V řízení nebylo mimo jiné prokázáno, že tvrzená nečinnost stěžovatele sama o sobě zasáhla do právní sféry žalobců (nebyla přímo dotčena veřejná subjektivní práva žalobců), tedy že tato měla a má takový vliv na životní prostředí, že se to žalobců intenzivně dotýká. Nebylo prokázáno, že by nedošlo ke zkrácení práva na příznivé životní prostředí (k čemuž dle žalobců došlo), ke zhoršení klimatu, resp. nedostatku vody na místní úrovni, zvýšení průměrné teploty a s tím spojené zdravotní dopady, pokud by stěžovatel snad přijal všechna ze strany žalobců původně očekávaná/požadovaná opatření. Stejně tak nebyla v řízení prokázána existence nezákonného zásahu, v jehož přímém důsledku by mělo dojít k dotčení práv žalobců.

Z těchto skutečností lze současně dovodit i nedostatek aktivní procesní legitimace žalobců.

2.2.

Z textu napadeného rozsudku vyplývá, že Městský soud za nezákonný zásah považuje výhradně neaktualizaci POK, přijatou usnesením vlády č. 207 ze dne 22. 3. 2017 ke dni rozhodnutí soudu. K tomuto je nezbytné namítnout, že předmětná usnesení vlády nejsou jinými úkony správních orgánů. Co se rozumí správním orgánem je stanoveno v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) SŘS, ze kterého vyplývá, že za správní orgán je třeba považovat orgány moci výkonné, kterým však bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy. Je jednoznačné, že vláda při vydávání předmětných strategických dokumentů neměla postavení správního orgánu. Městský soud tedy zcela nesprávně a protizákonně přezkoumával strategický dokument schválený usnesením vlády.

Zde stěžovatel rovněž namítá, že Městský soud provedl přezkum naprosto mimo předmět žaloby, když žalobní návrh ve svém původním petitu soudem přezkoumávané dokumenty nikterak nezahrnoval. Současně stěžovatel považuje za nutné poukázat na nepřipustnost postupu Městského soudu, když v rámci ústního jednání dne 15. 6. 2022 připustil změnu žalobního návrhu, který však nebyl prezentován ze strany žalobců, nýbrž jim byl pouze jako „přijatelný“ předestřen ze strany soudu, přičemž ani nedošlo k formálnímu rozhodnutí o tom, že se změna žalobního návrhu připouští. Tímto postupem soudu došlo k porušení rovnosti stran procesu, když stěžovateli (a ostatním žalovaným) nebyla umožněna příprava k reakci na nově formulovaný žalobní návrh v rozsahu zcela odlišného petitu.

Dále lze shrnout, že Městský soud v důsledku provedení dokazování dospěl k závěru (a to zcela nepřezkoumatelným způsobem), že stěžovatel nemá dostatečně určitý a realistický plán konkrétních mitigačních opatření, který povede k dosažení daného výsledku snížení emisí skleníkových plynů o 55% do roku 2030 proti hodnotám v roce 1990 – přičemž tento cíl ani neodpovídá schváleným cílům pro ČR v rámci EU!), respektive neměl tento plán ke dni 18. 12. 2020.

Takovýto závěr soudu však nemá oporu v provedeném dokazování a je v přímém rozporu s nevyvrácenými tvrzeními stěžovatele, která v průběhu řízení předestíral na svou obhajobu.

2.3.

Stěžovatel dále považuje napadené výroky Městského soudu (vyjma výroku o náhradě nákladů řízení) za obecné, neurčité a nevymahatelné, když je přesvědčen, že nelze výrokem správního soudu stěžovateli, jako správnímu orgánu, který je ve své činnosti vázán výhradně právními předpisy, závazně uložit povinnosti v takto vágní formě (napadené výroky se nevztahují k určitým mitigačním opatřením). Stejně tak je nutno poukázat na skutečnost, že v rozsudku zcela absentuje časový rámec pro splnění povinnosti stěžovatele.

2.4.

Stěžovatel současně napadá i výrok VI. napadeného rozsudku, ve kterém je stanovena povinnost žalovaných k náhradě nákladů řízení. Dle ustanovení § 60 SŘS platí, že měl-li účastník v procesu úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu pouze v poměrné části nákladů, náklady se mají přiznat jen v rozsahu tzv. ryzího úspěchu (tedy v tom, o co úspěch účastníka přesahuje jeho neúspěch). Pokud tedy sám Městský soud zhodnotil úspěšnost žalobců pouze v rozsahu jedné poloviny původního žalobního návrhu, pak neměl přiznat náhradu nákladů řízení žádnému z jeho účastníků.

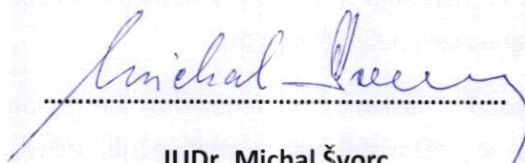
II.

Závěrečný návrh stěžovatele

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je stěžovatel přesvědčen, že žaloba žalobců neměla být projednávána, nýbrž vůči ostatním žalovaným odmítnuta stejně tak, jak tomu došlo v případě žalované Vlády ČR.

Jelikož v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 a odst. 2 SŘS nelze v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ze strany Nejvyššího správního soudu změnit kasační stížností napadené výroky, navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud vydal tento rozsudek:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č.j. 14 A 101/2021, v rozsahu výroků III., IV. a VI. se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

JUDr. Michal Švorc

na základě generální plné moci sp.zn.: Sv 221/2022